

Књига пророка Јоила и Лаодикијска црква адвентиста седмог дана — број осамнаест

Jeff Pippenger

2025-12-25

Број осамнаест

Разматрамо савез с Аврамом, и још увек нисмо обрадили онај елемент Аврамовог пророчанства који је у непосредној вези с уводним стиховима књиге пророка Јоила. Аврамово пророчанство о 400 година ропства, заједно с Павлових 430 година, образује пророчку структуру која се усклађује с 1290 година из Данила 12:11. Пророчанство о 1290 година из једанаестог стиха представља омега пророчки период линије од 430 година код Аврама и Павла. Ова истина је један од елемената онога што се отпечаћује у последњим данима и што раздваја мудре од безбожних.

Са омега-пророчанством о 430 година повезан је симбол „четири нараштаја“, који означава раздобље времена милости за народ који је Божји изабрани народ држао у ропству. За Мојсија то је био Египат; за сто четрдесет и четири хиљаде, који певају Мојсијеву песму, то је историја Сједињених Америчких Држава од 1798. године до недељног закона. Сједињене Америчке Државе, представљене као „звер из земље“ у тринаестом поглављу Откривења, почињу као јагње, а завршавају говорећи као аждаја. Јосиф, симбол Јагњета, представља раздобље релативног мира у Египту, све док није устао нови фараон и ропство отпочело. Стога је народ над којим се суд извршава у четвртном нараштају, а који је за Мојсија био Египат, Сједињене Америчке Државе. Остатак бива осуђен при недељном закону, као што су то предобразиле пошасте које су за Јевреје достигле врхунац крвљу на доврћаницима, а потом за народ Египта код Црвеног мора. Јосиф и Мојсије представљају доброг фараона и лошег фараона, што за Сједињене Америчке Државе значи најпре јагње, а потом аждају.

Аврамово пророштво о суду у четвртном нараштају укључивало је чињеницу да је завршетак времена милости поступан, јер у Мојсијевом испуњењу Аврамовог пророштва не само да се време милости завршило за Египат, него је још увек преостало времена да Амореји испуне меру свог времена милости — након што је Египат испунио своју. Црвено море за Египат било је недељни закон за Сједињене Државе, а затим ће „свака друга земља на земаљској кугли“ „следити пример“ Сједињених Држава, као што су представљали Амореји након завршетка времена милости за Египат.

Амореји су једно од десет племена која, у Аврамовом завету, означавају свет од реке египатске до реке вавилонске, и стога Амореји представљају народе света, који као народи појединачно затварају своје време милости након недељног закона у Сједињеним Државама. Амореји су библијски симбол суда који се затвара над светом, и то се догађа у трећем и четвртном нараштају. Црвено море је симбол затварања времена милости за Сједињене Државе, а Амореји представљају народе који поступно затварају своје време милости све док се не затвори људско време милости. Стога су Амореји симбол раздобља кризе

недељног закона од Црвеног мора до избављења источним ветром, када се народу Божјем отвара пут избављења.

Али Аврамово пророштво не говори о четвртом нараштају само у смислу Сједињених Држава као Египта, и света као Амореја, него, што је још важније, поставља нараштај Божјег народа који прелази Црвено море као „четврти нараштај“. Када изнесемо на видело оно што се може изнети из разумевања „четири нараштаја“ у Аврамовом првом кораку од три корака, размотрићемо други и трећи корак Аврамовог завета. Други корак је седамнаесто поглавље, а трећи је, наравно — двадесет друго поглавље.

У дванаестој глави Данила наведена су три пророчка раздобља, и сва она представљају пророчко време које је престало 1844. године. Та три раздобља бивају запечаћена у последње дане, и та три раздобља представљају умножење знања које задеси Божји народ у последње дане. Христос, као човек обучен у платно, износи прво од три пророчка раздобља у седмом стиху, и чинећи то, Он Себе поистовећује са анђелом из Откривења десете главе, који не стоји на води, него на земљи и мору.

И анђео кога видех где стоји на мору и на земљи подиже руку своју к небу, и закле се Оним који живи у векове векова, који створи небо и оно што је на њему, и земљу и оно што је на њој, и море и оно што је у њему, да времена више неће бити. Откривење 10:5, 6.

У седмом стиху дванаестог поглавља човек обучен у ланено такође се заклиње Оним који живи вавек.

И чух човека обученог у лан, који беше над водама реке, када подиже десницу своју и левицу своју к небу, и закле се Ониме који живи довека да ће бити за време, времена и по времена; и када доврши расејавање силе светог народа, све ће се ово свршити. Данило 12:7.

Надахнућем нам је откривено да се иста линија пророштва која се налази у књизи пророка Данила наставља у књизи Откривења, а милеритско разумевање јесте да су ова два описа паралелни одломци о Христу. Христос као Анђео с малом књигом, који у књизи Откривења означава завршетак примене пророчког времена 1844. године, и Христос као Човек обучен у лан у књизи пророка Данила, који означава да ће, када у Сједињеним Америчким Државама наступи закон о недељи, сва чудеса Даниловог последњег виђења бити довршена. Унутар те свете историје, која претходи закону о недељи и достиже свој врхунац у њему, Божји народ требало је да буде расејан за раздобље представљено симболом 1260. Раздобље расејања које претходи закону о недељи изложено је у једанаестом поглављу Откривења, где су Мојсије и Илија убијени и леже мртви на улици три и по дана, што је симбол 1260.

У седмом стиху, човек обучен у лан изјављује да ће, када се распршивање силе светог народа наврши током своја три и по дана, бити довршена „чудеса“ која задесе Божји народ последњих дана. Претходни чланак завршили смо коментаром Сестре Вајт на треће поглавље Захарије. Прва реченица је гласила: „Захаријино виђење Исуса и Анђела

примењује се са нарочитом силом на искуство Божјег народа у завршним призорима великог дана помирења.“ У том поглављу, као и у надахнутом коментару Сестре Вајт на то поглавље, сто четрдесет и четири хиљаде јесу „људи којима се диве“. „Чудеса“ последњег Даниловог виђења, која се недељним законом приводе крају, јесу „чудеса“ повезана са запечаћењем Божјег народа.

Дванаесто поглавље Данила пружа светлост која запечаћује сто четрдесет и четири хиљаде у последњим данима. Та светлост је представљена са три пророчка раздобља, која су сва била препозната и утврђена као истина у милеритској историји. Та три раздобља изложена су у три стиха и представљају три стуба који држе грађевину истине. Грађевина истине одржава се кроз процес од три корака. Тај процес од три корака представљен је, у оквиру одломка од девет стихова (4–12), трима стиховима који износе пророчко време. Та три пророчка раздобља, када им се приступи са становишта темељног милеритског разумевања, производе три симболична раздобља која су одређена у складу с милеритским разумевањем, али не примењују елемент времена.

Три раздобља налазе се у самом одломку Светога писма који одређује „процес запечаћења пророштва — а затим његовог отварања“, укључујући класични библијски опис троструког процеса испитивања. Девет стихова који почињу тиме што се Данилу говори да запечати своју књигу, управо су стихови у којима су изложена та три раздобља, а у тих девет стихова процес очишћења који се извршава када се истина отвори изражен је речима: „очишћени, убељени и окушани“. Три раздобља у три стиха јесу умножавање знања, у време краја, у последње дане, које представља завршни процес испитивања и запечаћења Божјег заветног народа. То је историја у којој су изложена симболична „чудеса“ која сналазе Божји народ у последње дане. Молим вас, прочитајте овај одломак поново.

Три периода, у три стиха у одломку од девет стихова, представљају врхунац књиге пророка Данила, а врхунац који је тамо представљен јесте врхунац унутрашње пророчке линије; то је повест о томе како се камен „одсеца“ од горе, не рукама, што је повест о остатку. Та унутрашња линија представљена је у десетом и дванаестом поглављу, а врхунац спољашње пророчке линије налази се у завршним стиховима једанаестог поглавља и у првих неколико стихова дванаестог поглавља књиге пророка Данила.

Та три раздобља уједно су и врхунац визија сведочанства река Улај и Хидекел, а та три стиха обухватају пророчки период који представља врхунско испуњење пророчанства о заветном времену, које као сведоке пружа и Аврама и Павла. Исус је, као Човек обучен у лан, у седмом стиху, ходећи по води. У једанаестом стиху два гласа, који су такође Христов глас, стоје да сведоче — Аврам и Павле. У дванаестом стиху представљена је историја запечаћења Божјег народа, јер сто четрдесет и четири хиљаде јесу девице, а девице пролазе кроз причу о десет девојака, и благослов у дванаестом стиху почива на онима који чекају. Они који чекају у тој причи, и који су „благословени“, јесу они који примају хаљину која им омогућава да уђу на свадбу, када се врата затворе.

U sedmom stihu, Isus hodi po vodi, što izaziva strah, ali Petar odlučuje da veruje i počinje da hodi i da proslavlja Boga; međutim, Petar je često simbol obeju klasa, i slava se vraća u strah, kada je nastupio njegov čas suda. Prvi period, smešten u sedmom stihu, predstavlja poruku prvog anđela. Isus je na vodama, što je simbol straha i prvog anđela. Zatim Isus označava period u kojem će proslaviti svoj narod pre suda nedeljnog zakona. Sva tri elementa trojice anđela nalaze se unutar sedmog stiha, jer je sedmi stih prvi od tri stiha koji predstavljaju trojicu anđela.

Једанаести стих пружа „удвостручење“ својим омега сведочанством алфа гласовима Аврама и Павла. Њихови „удвостручени“ гласови сједињују се да изнесу пророчанство о времену завета, а једанаести стих испуњава то пророчанство као омега, тиме што идентификује пророчки период који се завршава падом Вавилона 1798. године, и тако представља праслику пада Вавилона када Михаило устаје у последње дане. У једанаестом стиху имамо удвостручење пророка, и период који представља два пада Вавилона, представљајући тако поруку другог анђела која је објавила да је „Паде, паде Вавилон.“

Седми стих представља поруку првог анђела, а једанаести стих поруку другог анђела; а дванаести стих, који је Данило 12*12 или Данило 144, говори о разликовању између мудрих и лудих, које се остварује у процесу суда што се окончава испољавањем карактера у кризи суда. Дванаести стих је порука трећег анђела, која показује како је свет подељен у две класе, а пандан спољашњем приказу те исте поделе од стране трећег анђела јесте унутрашња подела трећег анђела представљена у дванаестом стиху. Седми, једанаести и дванаести стих јесу порука трију анђела, а ти стихови су светлост која је запечаћена у последње дане. Откривање ова три стиха у последње дане усклађује се са десетим поглављем Откривења.

Христос као моћни анђеол, као и Лав из племена Јудина у десетој глави, повикао је као „лав“, а Његов урлик произвео је седам громава који су били запечаћени, као што је то случај и у десетој глави Даниловој. То су паралелни одломци. Из тог разлога, три периода у дванаестој глави такође су и седам громава из Откривења 10.

„Седам громава“ су једноставно други израз за Христа као Алфу и Омегу, јер је првенствена симболика „седам громава“ у томе што она представља „оцртавање догађаја“ који су се одиграли од 1798. до 1844. године, а који се понављају у „будућим догађајима“ што „ће бити објављени својим редом“ у историји сто четрдесет и четири хиљаде. „Седам громава“ су, дакле, симбол Алфе и Омеге; који је такође почетак и свршетак; први и последњи, темељ и храм; угаони камен и завршни камен — седам громава.

Светлост трију симболичних раздобља у дванаестој глави Данила мора бити усклађена са светлошћу седам громава, јер су они истоветна пророчка линија. У првом раздобљу Христос држи обе руке к небу, као што у десетој глави Откривења чини с једном руком. У десетој глави Откривења, Његова рука постаје симбол завршетка примене пророчког времена, означавајући прелаз са пророчких временских раздобља на једноставно пророчка раздобља. Тај прелаз главног пророчког правила којим су се служили милерити, био је предобразован великим прелазом са дословног на духовно у Христово време.

Апостол Павле беше подигнут да успостави главно пророчко правило повезано са пророчком линијом избраног народа. На самом почетку духовног Израиља успоставља се главно пророчко правило које изнова одређује сам завет. Од тада па надаље, бити дете Авраамово значило је бити дете Авраамово по вери, а не по крви. То пророчко начело било је успостављено првенствено кроз Павлово перо, који је у том погледу представљао Христа у десетој глави Откривења, мењајући и окончавајући пророчку примену времена 1844.

Завет са човечанством представљен је дугом, а Нојева барка представља временски период, пре и после потопа, када није постојао јасно одређен избрани народ. Позив Аврааму представљао је велику и значајну промену у пророчком односу Бога према човечанству. Завет склопљен с Авраамом представљао је велики преокрет у току заветне историје и тиме је био праслика великог прелаза са дословног на духовно у данима Павла, и са временске примене на примену без времена 1844.

Прва промена у Божјем завету са човечанством била је врт, а изразита промена била су ограничења у погледу дрвета живота, и она је такође произвела промену одеће, од духовне светлости до дословне јагњеће коже. Следећа велика промена у историји завета јесте потоп, који представља Ноје, као што је Адам представљао прву велику промену у завету. Затим следи прелаз ка избраном народу са Аврамом, што је довело до Мојсија, који уводи пророчке принципе да један дан представља једну годину. Тај принцип важи до 1844. године, када је настала још једна велика промена у завету. У великим епохама историје завета увек постоји велика промена у неком начелу Божје пророчке Речи. Та промена током историје сто четрдесет и четири хиљаде јесте да је Алфа Омега Истина. Алфа и омега је начело да се крај у Божјој Речи увек приказује почетком. Уз то начело алфе и омеге повезана је трострука структура јеврејске речи „истина“.

Велики пророчки преокрет током историје остатка непосредно је представљен у свакој од великих историја завета, а тако и у другим линијама истине. „Кључ“ који је положен на Елијакима у Исаији 22:22 јесте исти онај кључ који је дат Петру у Панијуму у Матеју шеснаест. Тај кључ је дат Филадельфијској цркви, а управо је Вилијам Милер био онај коме је дат кључ који му је омогућио да се повеже са начелом дан за годину, које је Мојсије забележио током Мојсијеве историје, а која је била праслика историје милерита. Милерова повезаност са Мојсијевим пророчанством била је представљена Павловом повезаношћу са Аврамовим пророчанством. А зашто Милер не би био повезан са Мојсијем, кад је Мојсијево спасење у ковчегу било повезано са Нојевим спасењем у ковчегу да би оба завета била повезана. Преокрети у пророчној примени који почињу у Едему показују да је велико откривење пророчке светлости обележено у историји народа коначног завета — сто четрдесет и четири хиљаде. Тврдим да је велики пророчки преокрет представљен са седам громава, који су непосредно повезани са три раздобља у дванаестом поглављу Данила, и да се она препознају једино када се начела алфе и омеге примене у оквиру примене линије на линију, која стоји на тростепеној структури истине.

У стиховима који непосредно претходе објави да „времена више неће бити“, Христос је увео седам громава, који су, као и истине из Данила дванаест, били запечаћени. Контекст за

човека одевеног у лан који у дванаестом поглављу подиже обе руке јесте отпечаћивање књиге пророка Данила, а контекст за Христа, Лава, у Откривењу десет јесте запечаћивање седам громава. Сестра Вајт доводи у везу запечаћивање седам громава са запечаћивањем Данилове књиге.

„Након што ових седам громава изговорише своје гласове, Јовану долази заповест, као и Данилу у погледу књижице: ‘Запечатити оно што изговорише седам громава.’ Ово се односи на будуће догађаје који ће бити откривени својим редом.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Седам громава су одређени Откривењем десетим и Духом пророштва, као и историјом милерита од 1840. до 1844. године, која се понавља у историји сто четрдесет и четири хиљаде. У истом одломку стоји: „Посебна светлост дата Јовану, која је била изражена у седам громава, била је приказ догађаја који ће се одиграти под вестима првог и другог анђела. Није било најбоље да народ зна ове ствари, јер је њихова вера нужно морала бити стављена на пробу. У Божјем поретку биће објављене најчудесније и најузвишеније истине.” Милерити нису разумели да треба да се суоче с два разочарања, јер је њихово неразумевање било одређено да их испита. Милерити нису слутили никакве „узвишеније истине”, то јест, нису очекивали никакве „велике пророчке промене” у историји завета.

Иако „није било најбоље за“ милеритски „народ да зна ове ствари“, сто четрдесет и четири хиљаде бивају испитани истом историјом, али не тиме што невинно погрешно разумеју историју, него тиме што не разумеју историју коју су дужни да знају. То је исти испит, само обрнут. Јован у Откривењу десет, пре свега представља сто четрдесет и четири хиљаде, а тек другостепено милеритски покрет првог и другог анђела. То се препознаје када се види да је Јован унапред обавештен, пре него што је појео књижицу, да ће она бити слатка, а потом горка. Није било најбоље да милерити знају шта је то значило, али Јован представља народ који унапред зна шта се догодило када су милерити појели књижицу.

И отидох к анђелу, и рекох му: Дај ми ту књижицу. И рече ми: Узми је и поједи је; и загорчаће ти трбух, али ће ти у устима бити слатка као мед. И узех књижицу из руке анђелове, и поједох је; и беше ми у устима слатка као мед; а чим је поједох, трбух ми загорча. Откривење 10:9, 10.

Јовану је унапред речено о горко-слатком искуству од 1840. до 1844. године, о историји представљеној у десетој глави. То искуство, тако јасно приказано у деветом и десетом стиху, такође је јасно препознатљиво у стиховима од другог до четвртог.

И у својој руци имаше књижицу отворену; и стави своју десну ногу на море, а леву на земљу, И повика гласом великим, као кад лав риче; и кад повика, седам громава изговорише своје гласове. И кад седам громава изговорише своје гласове, хтедох да пишем; и чух глас с неба где ми говори: Запечатити оно што изговорише седам громава, и то не пиши. Откривење 10:2–4.

„Седам громава“ представљају „приказ догађаја“ који би се одиграли под првим и другим анђелом, а такође и „будуће догађаје који ће бити откривени својим редом“. „Седам

громова“ представљају истину да се историја милерита понавља у историји сто четрдесет и четири хиљаде, а истине које су биле распечаћене у време краја, од 1798. године па надаље, представљају распечаћивање истине у последњим данима Божјег народа. Исус у Откривењу десет усклађен је са Исусом у Данилу дванаест. У оба одломка излаже се запечаћивање и распечаћивање истине пробе у последњим данима.

Неки би могли тврдити да у седмом стиху говори Исус, а да у једанаестом и дванаестом стиху Данилу говори Гаврило; међутим, може се разумети и да Исус говори у сва три одломка. С које год стране да се ово питање посматра, глас је Христов тај који говори кроз Данила, а три пророчка периода у дванаестом поглављу јесу Христове речи, и Он износи та три периода у устројству истине. Сва три периода су запечаћена, чинећи један троструки симбол.

Седми стих говори о довршењу чудеса, указујући на завршно Христово дело у Светињи над светињама, док Он брише грехе сто четрдесет и четири хиљаде и запечаћује их. Први стих поистовећује „чудеса“, а последњи од та три стиха такође поистовећује „чудеса“ са онима који су благословени зато што чекају и доживљавају прво разочарање. Раздобље у средини указује на побуну човечанства током кризе недељног закона, а истовремено означава и раздобље које води ка недељном закону као раздобље припреме за сто четрдесет и четири хиљаде. Сви ти стихови непосредно указују на „оно што ће задесити“ Данилов народ „у последње дане“. Сва три стиха говоре о теми очишћења сто четрдесет и четири хиљаде. Прво раздобље одговара трећем раздобљу, а средње раздобље представља побуну целога света док они корачају ка Армагедону.

Ако су та три раздобља уједно и седам громова, онда та три стиха морају означавати „будуће догађаје, који ће бити [објављени] својим редом“, а ти „будући догађаји“ били би у складу са „излагањем догађаја који су се збили под првим и другим анђелом“ од 1840. до 1844. године. Постоји неколико истина које је овај покрет прихватио, а које се јасно разликују од пионирског разумевања, ипак се све те истине слажу са пионирским разумевањем. Дошло је до великог пророчког помака од милерита до данас. Начело дан за годину представља класичан пример, али постоје и други. Пример великог пророчког помака представљен је у вези са седам громова.

Пошто је Јовану у последњем стиху десетог поглавља било речено да му ваља опет пророковати, чиме је наглашено да историја десетог поглавља представља и покрет милерита и сто четрдесет и четири хиљаде, дат му је штап да измери храм, али му је било речено да изостави двориште.

И дана ми беше трска слична штапу; и анђеоло стаде, говорећи: Устани и измери храм Божји, и жртвеник, и оне који се у њему клањају. А двориште што је изван храма изостави, и не мери га, јер је дано незнабошцима; и свети град газиће четрдесет и два месеца. Откривење 11:1, 2.

Када је реч о мерењу храма након 1844. године, Јовану је речено да изостави незнабошце, који су представљени као трем. Овај приказ из 1844. године указивао је на то да је Бог

управо изабрао нову заветну невесту, и тада је начињена разлика између Његове невесте и трема. Сестра Вајт јасно каже да трем представља незнабошце, а храм Божји изабрани народ; само прочитајте поглавље „Спољашње двориште“ у Чежњи векова.

Јован приказује милерите, који су тек 1844. године постали Божји изабрани народ. Постављена је разлика између милерита, који су управо искусили горко-слатку вест, и остатка тобожњег хришћанског света, представљеног као незнабошци.

Темељ је био положен од 1840. године до првог разочарања, а храм је био довршен током објављивања Поноћног вапаја. Потом је дошло велико разочарање, и Јовану је речено да устане и измери, али да изостави незнабошце. Јован приказује отварање суда, и из тог разлога надахнуће примењује Јованово мерење у тим стиховима као симбол истражног суда. Оно што смо управо изложили о Јовану као симболу мерења у сагласности је са уобичајеним адвентистичким разумевањем, али је у овом покрету дошло до великог помака у разумевању тог симбола.

У складу са милеритским разумевањем, дошли смо до увиђања да се у оквиру историје милерита, како је представљена Јованом у десетој глави, налазило и пророштво о једном упоредном покрету који ће постати сто четрдесет и четири хиљаде. Увидели смо да, ако узмете мерила милеритске историје и изоставите време незнабожаца, можете видети управо онај храм који је Јован мерио.

Дошли смо до тога да видимо како се једно временско пророштво од 2520 година завршава 1798, а друго 1844. године, откривајући тако период од четрдесет шест година током којег је Христос саградио милеритски храм. Јован је предворје поистоветио са незнабошцима, и постоји пророчко „време незнабожаца“.

И пашће од оштрице мача, и биће одведени у ропство по свим народима; и Јерусалим ће газити незнабошци док се не наврше времена незнабожаца. Лука 21:24.

„Времена“ незнабожаца су у множини и представљају два раздобља у којима су и дословни и духовни Израил били погажени. Последње од та два гажења, паганства праћеног папством, окончало се 1798. године. Упркос свему што се може тврдити, „времена незнабожаца“ завршила су се 1798. године, са доласком првог анђела. Јован је требало да отпочне мерење 1798. године, и ништа пре тога. Он је био постављен у историји 1844. године, тако да изоставити раздобље које се завршило 1798. године значи изоставити предворје, а чинећи то откривате четрдесет и шест година током којих је Милеритски храм био подигнут од стране Гласника завета. Многе повезане истине произлазе из ове примене, али ја ово једноставно користим као пример светлости која се разликује од пионирског разумевања, али је то светлост која не противречи изворним истинама, него више не примењује време.

Та нарочита истина била је препозната пре 11. септембра, али је заиста дубоко утврђена после 11. септембра. Истина о Јовану који мери храм не може се одвојити од седам громава, јер је то управо исти одломак. Постоји истина о примени седам громава која је била

запечаћена све до раздобља у коме се „чудеса“ из дванаесте главе Данила довршавају. Примена „седам громава“ која је била отпечаћена после јула 2023. савршено се подудара, или боље рећи допуњује, три стиха дванаесте главе Данилове на дубок начин.

Sestra Vajt upotrebljava reč complement, a ne reč compliment, da bi opisala odnos između knjiga proroka Danila i Otkrivenja. Complement, što znači „dovesti do savršenstva“, jeste ono što te dve proročke knjige čine jedna za drugu. Sedam gromova, kada budu zapečaćeni u Danilu, dvanaesta glava, posle jula 2023, dovode poruku koja se u njoj nalazi do savršenstva. Ono što otvara sedam gromova jeste načelo alfe i omega u sprezi sa strukturom istine.

„Времена“ незнабожаца испунила су се 1798. године и представљају два периода од по 1260 година током којих су најпре паганизам, а затим папство, газили светињу и војску. Када меримо храм, треба да изоставимо двориште, а двориште се протеже до 1798. године; међутим, после 1844. времена више нема. Данас 1260 година једноставно представљају временски период који одређује разлику између храма и дворишта. Из тог разлога, од 18. јула 2020. до јула 2023. гажење је било извршено. Мерити храм данас, у вези са седам громава који представљају разграничење догађаја који су се одиграли под вестима првог и другог анђела, дело је поверено Јовану. „Наше велико дело“ јесте да „сјединимо“ вести тројице анђела, и тако утврдимо пророчки рад који није био извршен у ранијој заветној историји, а веома се ретко врши чак и сада. Када изостављамо двориште које представља времена незнабожаца, ми изостављамо 1260 година папског прогонства које су се окончале у време краја, 1798. године.

Храм који је у милеритској историји подизан четрдесет и шест година означава храм који се подиже од јула 2023. године, па све до непосредно пре недељног закона. Та историја је раздобље седам громава, „будућих догађаја“, који ће, а не можда хоће, бити „објављени својим редом“.

Када сјединимо историју првог анђела са историјом другог, налазимо да та историја почиње алфа-разочарањем и завршава се омега-разочарањем. Када ускладимо пророчке међаше у историји првог анђела од 1840. до 19. априла 1844. са међашима другог анђела, који је дошао у то време и наставио до доласка трећег 22. октобра 1844. — имамо два раздобља која и почињу и завршавају се доласком анђела. Историја од првог до другог илуструје историју од другог до трећег.

Пророчко сведочанство да је ово ваљана примена налази се у алфи и омеги те примене. Две упоредне линије, примењене заједно, и почетак и свршетак обеју линија, означавају долазак једног анђела. Затим, када се оне споје, ред на ред, у једну линију, почетак означава прво разочарање, а свршетак означава велико разочарање. Даљи доказ налази се у начелима алфе и омеге, која показују да је крај већи од почетка. Разочарање алфе, које се завршава великим разочарањем омеге, означава мањи и већи елемент алфе и омеге.

Када започнемо од 19. априла 1844. године (доласка другог анђела који води до доласка трећег 22. октобра 1844. године); а затим такође започнемо другу линију 11. августа 1840. године, која се завршава 19. априла 1844. године, налазимо да је разочарање од 19. априла

1844. године и алфа и омега пророчке линије која настаје спајањем пророчке линије првог и другог анђела.

На крају тог раздобља, имате трећег анђела који долази заједно с другим анђелом, чиме се тако предочава 11. септембар, као и два гласа моћног анђела из осамнаесте главе Откривења. Та два гласа јесу и вест другог и трећег анђела, а та два анђела дотакла су се 22. октобра 1844. године, и поново се састају када се две историје доводе заједно, ред на ред. Тако доведене заједно, оне представљају историју од првог разочарања до великог разочарања, а знамен на средини те историје у време милерита био је логорски састанак у Ексетеру, где су се показале две класе богослужитеља, представљајући побуну лудих девојака у причи, и тиме поистовећујући средишњи знамен као побуну.

Седам громава представљају историју порука првог и другог анђела, сједињених ред по ред, што потом поистовећује историју од првог разочарања до великог разочарања у историји сто четрдесет и четири хиљаде. Разумевање онога што та историја пророчки представља у потпуности се подудара са поруком представљеном у дванаестој глави Данила као запечаћеном до времена свршетка.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку, али ћу оставити део Данилове последње визије који се односи једино на Данилов приказ Божјег народа у последњим данима. Запазите, у контексту правила првог спомињања, да је у првом стиху Данило у групи оних који разумеју визију. Прво што се у визији спомиње јесте приказ Данила као једнога од мудрих који разумеју, а последњих девет стихова у целини говоре о мудрима који разумеју у двадесет и други дан.

Треће године Кира, цара персијског, откри се ствар Данилу, коме беше дато име Валтасар; и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме ствар, и имаде разумевање виђења.

У те дане ја, Данило, туговах пуне три седмице. Не једох угоднога хлеба, нити месо ни вино уђе у уста моја, нити се уопште помазах, док се не навршише пуне три седмице. А двадесет и четвртога дана првога месеца, кад бејаш крај велике реке, која је Хидекел, тада подигох очи своје и погледах, и гле,

неки човек обучен у лан, чија бедра беху опасана чистим златом из Уфаза; и тело му беше као хрисолит, и лице му као појава муње, и очи му као огњене светилке, и мишице његове и ноге његове по боји као углачана бронза, и глас речи његових као глас мноштва.

И ја, Данило, сам видех виђење; а људи који бејашу са мном не видеше виђење; али велики страх спопаде их, те побегоше да се сакрију. Зато остадох сам, и видех ово велико виђење, и не оста снаге у мени; јер се лепота моја у мени претвори у изнемоглост, и не задржах снаге.

И још слушах глас речи његове; и кад чух глас речи његове, падох у дубок сан лицем к земљи, и лице ми беше окренуто ка земљи. И гле, рука ме дотаче, и подиже ме на колена

моја и на дланове руку мојих. И рече ми,

О Данило, мили човече, разуми речи које ти говорим, и усправи се; јер сам сада к теби послан.

И када ми изговори те речи, стадох дрхтећи. Тада ми рече,

Не бој се, Даниле; јер од првога дана када си управлио срце своје да разумеш и да се понизиш пред Богом својим, речи твоје беху услишене, и ја дођох ради твојих речи. Али кнез царства персијскога противљаше ми се двадесет и један дан; али, гле, Михаило, један од првих кнезова, дође да ми помогне; и ја остадох онде код царева персијских.

Сада дођох да ти дам да разумеш шта ће задесити твој народ у последње дане; јер је виђење још за многе дане.

А кад ми изговори такве речи, оборих лице своје к земљи и онемехнух. И гле, неко налик на синове човечије дотаче се усана мојих; тада отворих уста своја, проговорих и рекох ономе који стајаше преда мном,

Gospode moj, zbog viđenja obuzeše me muke moje, i ne zadržah snage. Jer kako bi sluga gospodara svojega mogao govoriti s gospodarem svojim?

јер што се мене тиче, одмах ми не остаде снаге, нити остаде даха у мени. Тада опет дође и дотаче ме неко налик по обличју човеку, и укрепи ме, И рече,

О човече љубазни, не бој се: мир теби; буди јак, да, буди јак. И кад ми је проговорио, укрепих се и рекох: Нека говори господар мој; јер си ме укрепио. ...

А ти, Даниле, затвори ове речи и запечати књигу до времена свршетка: многи ће тамо-амо ходити, и знање ће се умножити.

Тада ја Данило погледах, и гле, стајаху друга двојица, један с ове стране обале реке, а други с оне стране обале реке. И један рече човеку обученом у ланене хаљине, који беше над водама реке: Докле ће бити до свршетка ових чудеса?

И чух човека обученог у лан, који беше над водама реке, кад подиже своју десну руку и своју леву руку ка небу, и закле се Оним који живи довека да ће то бити за време, времена и по времена; и кад доврши расејавање силе светог народа, све ће се ово свршити.

И чух, али не разумех; тада рекох: Господару мој, какав ће бити свршетак ових ствари?

И рече: Иди својим путем, Данило; јер су ове речи затворене и запечаћене до времена свршетка. Многи ће се очистити, и убелити, и бити окушани; а безбожници ће безбожно чинити; и нико од безбожника неће разумети; али ће разумни разумети.

И од времена кад се укине свагдашња жртва и постави гадост опустошења, биће хиљаду двеста и деведесет дана.

Блажен је онај који чека и доспе до хиљаду три стотине и тридесет и пет дана.

А ти иди својим путем до краја; јер ћеш починути, и стајати у свом уделу на крају дана.
Данило 10:1–18; 12:4–13.